



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. M.**, narozený dne X  
bytem X  
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým  
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti  
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**  
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-131/ZA-ZA11-ZA22-2024,

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

**I. Vymezení věci**

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-131/ZA-ZA11-ZA22-2024, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 29. 1. 2024 rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o této žádosti se dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

## II. Obsah žaloby

2. Tvrdil, že z provedeného správního řízení bylo zjištěno, že je státním příslušníkem X, který podává v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem podání žádosti byla skutečnost, že se z rozhlasové stanice Rádio Svobodná Evropa dozvěděl o hrozícím postihu v případě návratu do domovského státu, a to z důvodu protirežimní aktivity – možného označení příspěvků na sociálních sítích žalobcem, jako příspěvků, které se mu líbí.
3. Podle žalobce z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný odmítl podanou žádostí zabývat s ohledem na opakovaně uplatněnou argumentaci shodnou s první žádostí, byť v rozhodnutí nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem bylo o prvotně podané žádosti procesně rozhodnuto a zda byly splněny podmínky dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proto pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné.
4. Z provedeného dokazování podle žalobce vyplynulo, že jsou dány důvody pro posouzení nově uplatněné argumentace dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V předchozím řízení totiž žadatel neuváděl politické důvody podané žádosti a zaměřoval se primárně na důvody spojené se špatnou ekonomickou situací nejen jeho osoby, nýbrž i celé rodiny, a zároveň nutností žalobce zabezpečit krytí životních nákladů členů rodiny. Žalobce je tedy toho názoru, že podaná žádost měla být věcně projednána a považuje rozhodnutí za nezákonné pro nedostatečné odůvodnění.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

## III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný považoval žalobu za velmi obecnou, působící zmatečně, přičemž žaloba se osoby žalobce a jeho příběhu dotýká jen velmi okrajově. Žaloba zintenzivňuje tvrzené obavy, což je však v rozporu s výpovědí žalobce ve správním řízení, nepředkládá důkazy, pouze obecně spekuluje a nafukuje příběh žalobce. Žalobce překrucuje přednesené skutečnosti, v řízení si ani nebyl jistý, zda nějaké příspěvky „like“ označil. Celá žádost a žaloba je spekulativní ve snaze dosáhnout legalizace pobytu žalobce na území z ekonomických důvodů, což ani žalobce sám nepopírá.
7. Žalovaný popíral oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, odkázal na písemnosti založené ve správním spise a na rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno oprávněně.
8. Žalovaný provedl srovnání nyní uváděných důvodů opakované žádosti žalobce s jeho tvrzeními v předchozím řízení. Nedospěl však k závěru, že by žalobce deklaroval v opakované žádosti skutečnosti označitelné jako nové ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalobce nepoukazoval na žádnou podstatnou změnu okolností případu a žalovaný neshledal nové skutečnosti či okolnosti, jež by činily důvodným předpoklad, že by žalobce byl vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Veškeré žalobní námitky byly zhodnoceny a zohledněny v proběhlém správním řízení. Žalovaný měl za to, že hlavním důvodem žádosti žalobce je jeho snaha o legalizaci svého dalšího pobytu v ČR, což však není relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Dle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřipustnosti, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

#### IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 1. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 1. 2. 2024 poskytl údaje, konkrétně uvedl, že přicestoval do ČR dne 25. 8. 2021, předtím pobýval od 2. 12. 2019 deset dní v Lotyšsku, kde však nesehnal práci, poté byl do 25. 8. 2021 v Polsku, kde pracoval. Důvody jeho žádosti jsou stále stejné, chtěl by i nadále v ČR pobývat a pracovat zde, aby mohl splatit dluhy ve vlasti, nějaký dluh splatil, asi 10 000 USD, avšak stále mu zbývá splatit 65 000 USD, doma by nebyl schopen dluh splatit. Jako novou skutečnost uvedl, že se z rozhlasové stanice Rádio Svoboda dozvěděl, že v jeho vlasti má nyní platit zákon, podle něhož jsou lidé vracející se z dlouhodobého pobytu v zahraničí vyslýcháni a prověřováni, zda se nějak nábožensky neprojevovali či se nevyjadřovali proti státu. Poukazoval na rozhovor vysílaný na této rozhlasové stanici, který byl veden s člověkem vyšetřovaným za označení příspěvku na sociální síti „like“ po osmi letech. Žalobce dále uvedl, že neví, jak by mohlo prověřování v jeho případě dopadnout a čemu by ve vlasti čelil, nemá sice konkrétní důvod obávat se návratu do vlasti, avšak na sociálních sítích je podle jeho slov řada takových příběhů. Na dotaz, zda prováděl výše uvedenou činnost (tj. nábožensky se projevoval či se vyjadřoval proti státu), odpověděl, že nikoli, žádnou konkrétní činnost neprováděl, ale mohl dát like na různé články, to už si nepamatuje.
11. Součástí spisu je zpráva OAMP ze dne 13. 3. 2024 X, Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
12. Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2023, č. j. OAM-1003/ZA-ZA11-VL13-2022 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že má ve vlasti dluhy z podnikání svého a své rodiny a o mezinárodní ochranu žádá, aby svůj pobyt v ČR legalizoval a vydělal prostředky na splacení těchto dluhů. Správní orgán vyšel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X, konkrétně z materiálu Informace MZV ČR, č. j. 117984-6/2022-LPTP ze dne 3. 8. 2022, Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 8. 3. 2022, a Informace Centra informací o zemích původu a analýza v oblasti migrace (Lifos) švédské Migrační rady – X, ze dne 14. 12. 2020. Po posouzení výše uvedených tvrzení žalovaný shledal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani že by byl ve své vlasti ohrožen pronásledováním ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Existenci dluhu ve vlasti a nutnost jej splatit z výdělků na území ČR podle žalovaného nelze podřadit pod důvody udělení azylu. Žalovaný nemohl pominout zjevnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce se o ni rozhodl požádat až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz. Z hlediska možného udělení doplňkové ochrany žalovaný zjistil, že X je země autoritářská, s nízkým stupněm demokracie, nicméně žalobce nedeclaroval ve vztahu ke své vlasti jakékoliv problémy s jejími orgány a opustil ji legálně jako ekonomický migrant. Zjistil, že X zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, výjezdní vízum bylo v roce 2019 zrušeno, dle platné legislativy nehrozí postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, dochází k postupnému uvolňování represivních opatření vůči

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

občanům, kteří se museli z různých důvodů vrátit ze zahraničí do vlasti, tvrdý je postup vůči odpůrcům režimu a kritikům z řad ochránců lidských práv, počet občanů žijících dlouhodobě v zahraničí je velmi vysoký, jde zejména o pracovní migranty, není již dána povinnost registrovat se na zastupitelském úřadě. Režim pod tíhou ekonomické reality začal podporovat pracovní pobyty občanů v zahraničí, žalobce žádné problémy s režimem neměl, vycestoval legálně jako ekonomický migrant a nelze tedy předpokládat, že by byl za svůj pobyt v zahraničí po svém návratu postihován.

13. V napadeném rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024 žalovaný vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X, žádost posoudil dle ust. § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu a konstatoval, že se jedná o druhou žádost podanou na území ČR, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém rozhodnutí ze dne 9. 1. 2023 obstálo, kasační stížnost byla odmítnuta jako nepřijatelná [usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 12. 2023, č. j. 10 Azs 256/2023-32]. Provedl porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení, shledal, že žalobce svou první žádost podal z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, chtěl v ČR zůstat a pracovat, aby vydělal na splacení svého dluhu, žalovaný své první rozhodnutí podložil též dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, a to jak ohledně obecné bezpečnostní situace, tak z hlediska individuálního posouzení případu žalobce. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedl, že mu je sice známo z úřední činnosti, že v X skutečně dochází k pronásledování otevřených kritiků vlády a k potlačování náboženských projevů mimo vládou schválených náboženských projevů, sám žalobce však výslovně uvedl, že žádnou takovou činnost, pro kterou by mohl být bezpečnostními složkami vyšetřován, neprovedl, a není si vědom, že by dal „like“ nějakému příspěvku, kvůli kterému by mohl mít potíže, výslovně uvedl, že nemá konkrétní důvod obávat se návratu do vlasti. V minulém řízení žádné podobné důvody neuvedl. Jeho žádost považoval za účelovou motivovanou čistě legalizací pobytu. Konstatoval, že údajná nová skutečnost se netýká změny situace v zemi původu, důvodů žalobcova odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak důvodů svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Na podkladě informací o zemi původu zjistil, že v X nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti, případně od skončení řízení na příslušném soudě, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o důvodech dle § 12 či § 14a téhož zákona. Neshledal tak důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti a řízení zastavil. Dle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

## V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
17. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
20. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dospěl k závěru, že „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutn o důsledně dbát na splnění  
těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „[z]pravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.
21. Na tyto závěry navázal NSS v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě je možné věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že „[o]becně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl, že „[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
23. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný nedostatečně odůvodnil, v čem spočívala opakovanost podané žádosti a že by nedostatečně popsal, jak bylo rozhodnuto o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
24. Žalovaný založil do spisu rozhodnutí ze dne 9. 1. 2023, popsal, jaké důvody žalobce uváděl v minulém řízení, tyto důvody porovnal s důvody, které žalobce uváděl v současné žádosti, shledal, že v části se jedná o důvody totožné, a sice dluhy žalobce v zemi původu a potřeba vydělat si finanční prostředky na jejich splacení, tyto důvody však již byly posouzeny v minulém řízení, kde mezinárodní ochrana nebyla udělena, rozhodnutí ze dne 9. 1. 2023 obstálo i v soudním přezkumu. Napadené rozhodnutí je v tomto smyslu dostatečně odůvodněné a plně přezkoumatelné, žalovaný dostatečně vysvětlil a podložil, že žalobce v minulém i v současném řízení v žádosti poukázal na nezbytnost splacení svých dluhů v domovském státě, což tedy důvod pro opakované meritorní posouzení žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu nepředstavuje. Žalovaný v tomto směru nijak nepochybil a námitka je nedůvodná.
25. Nelze souhlasit ani s námitkou, dle které žalobce v současném řízení nově uváděl politické důvody, pro které měla být jeho žádost znovu věcně posouzena.
26. Předně soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce v řízení výslovně uvedl, že nemá žádný konkrétní důvod, aby se obával návratu do země původu, on sám se nijak nábožensky neprojevoval ani se nevyjadřoval proti státu. Tedy, pokud se žalobce žádného podobného jednání nedopouštěl, nelze ani předpokládat, že by z tohoto důvodu mohl mít ve vlasti jakékoli azylově relevantní problémy. Nevznikl tudíž ani důvod, aby se žalovaný na tomto základě opakovanou žádostí žalobce meritorně zabýval. Žalovaný nepopíral, že kritici režimu či osoby praktikující jiná než státem schválená náboženství mohou ve vlasti čelit problémům, žalobce však mezi takové osoby zcela zjevně nespadal.
27. Pokud jde o označování příspěvků „like“ na sociálních sítích, žalobce v řízení neuvedl žádná určitá tvrzení, pouze uvedl, že si není nijak jistý, že by on sám skutečně nějaké příspěvky „like“ označil. Natož, aby žalobce konkretizoval, jaké příspěvky a kdy takto označil, případně, aby tato svá tvrzení prokázal. Je nutné připomenout, že žalobce má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení, tedy je povinen věrohodně, uceleně a dostatečně konkrétně vyličit, na jakých skutečnostech zakládá svou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž tato povinnost se vztahuje i na řízení o opakované žádosti žalobce. Žalobce však v daném řízení žádná určitá a konkrétní tvrzení neuvedl, nebyl si vůbec jistý, zda předmětnou aktivitu (navíc zcela obecně popsanou), vůbec učinil či nikoli. Z tohoto důvodu se nemohlo jednat ani o novou skutečnost, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

28. Soud k tomu doplňuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí na podkladě informací o zemi původu dostatečně zabýval i otázkou, zda v X nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, avšak žádnou takovou změnu nezjistil. V minulém rozhodnutí, které obstálo i v soudním přezkumu, pak byla řešena i otázka, zda žalobci nehrozí nebezpečí jako navrátilci po dlouhodobém pobytu v zahraničí či neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu v zahraničí, avšak ani v této souvislosti nebyl zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Žalovaný proto nepochybil, pokud posoudil opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení z tohoto důvodu podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
30. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. prosince 2024

**Mgr. Kateřina Peroutková v. r.**  
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.